

Teksti Howard Mandel

Kuvat Daryl-Ann Saunders

S I E L U J E N

Coney Island.

Coney Island on hiekkarannan, räikeän huvipuiston ja säiden rokottaman puisen jalkakäytävän risteys meren rannalla, sellä mihin New York Cityn metrolinjat päätyvät.

"Hurraa, hurraa, tialta saa lippuja - JOHN CAGE kohtaa SUN RAN, elivänä, täällä sisällä", karjui megafoniinsa *Sideshows By The Seashore*-n sisäänheittoja ja pystykiin houkuttelemaan muutamia ohikulkijoita. Yli 150 ihmistä kokoontui *Meltdown Recordin* hyväksi pidettyyn tilaisuuteen kesäkuussa, mutta he eivät olleet tulleet niinkaan hiekan ja suolaisen ilman tähden kuin todistakseen kahden kuuluisan sointijättelyn yhteenosumista, vaikka varsinaista yhteistyötä ei kukaan ollut luvannutkaan.

Ra ja Cage olivat aiemmin sopineet yhteiseen tilaan vain sellaisten luovien siveltäjien ja entusiastien kuin Meltdownin RICK RUSSON ja BRONWYN RUCKERIN levykoelmissä, mutta heidän ideansa olivat jo kautan sitten leikkaneet toisensa – muodostuakseen ulottuvuuden, jossa "uusi musiikki" ja "avant garde jazz" ovat yhtä, laajyyppien tuolla puolen.

Kuten eri planeetoilta lähetetyjen science fiction -avaruusalusten komentajat, Cage ja Ra pitäytyvät omiin traditioihinsa mutta lähestyvät yhteistä musiikkilista rajalinja – ja murtautuvat siitä läpi.

Tietysti Cage tavoittelee egotonta Zen-tiilia, kun taas Ra on nautinnonhaluinen jossakin hyvähtoisen despootti. Voivatko

maailman vastauottaminen sellaisenaan ja tarkoitukseensa pyrkimys sen muokkamiseen elää rinnakkain?

Valokuvat vanhasta Coney Islandista täyttävät tämän halistuneen vajan, Sideshows By The Seashore, yhden seuraan; katosta roikkuu kangasjulisteita, jotka ylistivät kaaremeenlumoaja, merenneitoparaateja ja muuta.

Telttatuoleilla odottelevat ihmiset mutusivat popcornia, sumuaan aikaan kun muutamat lapsi leikkivät Meltdown-ilmapalloilla. Russo paikautti rumpuja kiinnittämiseen kaikkien huomion. Paljon painava musta mies, jonka vyötäröllä oli hieroglyfin kuviointi frøtceppyyhe, käveli oranssiverhoiselle näyttämölle, toisessa kädessään savuaan suitsukestää. Aivan hänen kantapäillään oli MARSHALL ALLEN, Ran pitkäaikainen altistiluutnantti. Tämä nosti huulilleen metallisen puuhallinsyntetisaattoriin ja soitti omiutuisen elektronisen fanfaarin.

Sitten tuli Ra, purppunaissessä hopeahihassa tunikassa – päässään rähtikuviotu laki, joka jätti näkyviin vain hiukan oranssissa varjattyä tukkaa. Siistiksi trimmittu oranssi parransuo koristi hänen kaksoisleukauksia. Ja hänen mukanaan, Cage tavallisen – virtyneissä farkkuluosuissa, harmaassa takissa ja sinisessä työpäädässä. Cage istahti mikro-

■ "Zenin pohjautuvine 'kuvista katoamisen' pyrkimyksineen, halussaan antaa työn kasvaa esii esteettömästi kuin sieni, Cage asettaa kyseenalaiseksi koko jazzin perustan."

